

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniæ Agrippinæ, 1707

Propositiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42634

bus tanquam à se dictatis, scriptis, communicatis & creditis, & ipse convictus, & respectivè confessus est, devenire, ut infra decrevit.

PROPOSITIONES.

1. **N**ecessarium est annihilari potentias; & hæc est Via interna.

2. Velle operari activè, est offendere Deum, qui vult solus Agens esse, & ideo necesse est derelinquere se in illo, & deinde se habere corporis mortui instar.

3. Vota faciendi aliquam rem, sunt impeditiva perfectionis.

4. Activitas naturalis est inimica gratiæ, & impedit operationem Dei & veram perfectionem, quia Deus vult operari in nobis, sine nobis.

5. Anima nihil operando annihilat se, & redit ad suum principium & ad suam originem, quæ est essentia Dei, ubi manet transformata, & divinifata; & tunc Deus manet in se ipso, quia tunc non sunt amplius duæ res unitæ, sed una sola, & sic vivit & regnat Deus in nobis, & anima se annihilat in esse operativo.

6. Interna via est illa, in qua non cognoscitur aut lumen, aut amor, aut resignatio, neque necessarium est cognoscere Deum, & sic bene proceditur.

7. Non debet anima cogitare, aut præmium, aut pœnam, aut Paradisum, aut infernum, aut mortem, aut æternitatem.

8. Non debet velle scire, an ambulet cum voluntate Dei, an sit resignata illi, vel non; nec est necesse, ut velit cognoscere suum statum, nec proprium nihilum; sed sese habeat quasi corpus mortuum.

*** 4

9. Non

9. Non debet anima memor esse, vel sui ipsius, vel Dei, vel ullius rei, & in Via interna omnis reflexio est nociva, etiam reflexio supra suas actiones humanas ac proprios defectus.

10. Si propriis defectibus aliquis scandalizat alterum, non est necesse ad id facere reflexionem, dummodo non sit voluntas scandalizandi; & non posse reflectere ad proprios defectus, est donum Dei.

11. Ad dubia, quæ accidunt, rectè procedamus an non, non est necessarium reflectere.

12. Qui dedit liberum arbitrium Deo, non debet curare de ulla re, nec de inferno, nec de Paradiso, nec de habendo desiderio suæ propriæ perfectionis, nec virtutum, nec propriæ Sanctitatis, nec propriæ Salutis, à cuius etiam spe se purgare debet.

13. Dum consignatum fuerit liberum arbitrium Deo, illi debet relinqui cura & cogitatio omnium rerum nostrarum, & permitti, ut in nobis sine nobis suum divinum faciat velle.

14. Qui resignatus est divinæ voluntati, non debet à Deo quidquam petere, quia petere est imperfectio, cum sit actus propriæ voluntatis & electionis, & est quodammodo velle, ut divina voluntas nostræ se conformet, & non nostra voluntati divinæ: & illud, *Petite & accipietis*, ex Evangelio, non fuit dictum à Christo pro animabus internis, quæ nolunt habere voluntatem; quin & istæ eò deveniunt, ut non possint à Deo quidquam petere.

15. Unde sicut nihil debent à Deo rogare, etiam non debent reddere illi gratias pro ulla re, quia utrumque est æqualiter actus propriæ voluntatis.

16. Non oportet quærere Indulgentias pro peccata debita peccatis propriis; quia melius est satisfacere

facere divinæ justitiæ quàm quærere misericordiam, nam illud procedit ex puro Dei amore, & hoc ex amore interessato, id est, personalis commodi nostri, & non est res grata Deo, nec meritoria, quia est velle subterfugere crucem.

17. Ex quo traditum est Deo liberum arbitrium, cura etiam ac cogitatio animæ nostræ, non debent ulterius æstimari tentationes, nec alia fieri illis resistentia nisi negativa, non utendo industriâ: & si natura inde patitur, necesse est illam finire pati, quia natura est.

18. Qui in oratione utitur imaginibus, figuris, speciebus, & propriis conceptibus; non adorat Deum *in spiritu & veritate*.

19. Qui amat Deum prout illum Ratio argumentando repræsentat, aut intellectus comprehendit, non amat Deum verum.

20. Dicere, in Oratione utendum discursu & cogitationibus tunc, cum Deus non loquitur animæ, est ignorantia: Deus non loquitur unquam, Illius loqui, est operari; semperque in anima operatur, dum ista suis discursibus, cogitationibus & operationibus eum non impedit.

21. In Oratione manendum est in fide obscura & universali, cum quiete & oblivione omnis alterius cogitationis particularis & distinctæ attributorum Dei & Trinitatis: atque standum in præsentia Dei ad eum adorandum, amandum, eique serviendum: verum sine productione ullorum actuum; Deus namque id genus rebus non delectatur.

22. Non est hæc cognitio Fidei actus quispiam productus à creatura, sed cognitio quædam illi à Deo data, quam creatura non novit se habere, neque adeo postea scit se habuisse; idemque dicendum de amore.

**** 5

23. My-

23. Mystici cum S. Bernardo in *Scala Claustralium*, distinguunt quatuor gradus, Lectionem, Meditationem, Orationem, & Contemplationem infusam. Qui semper est in primo, nunquam transit ad secundum. Qui semper est in secundo, nunquam ad tertium pertingit, quæ est Contemplatio nostra acquisita ubi consistendum est totâ vitâ, dummodo Deus non trahat animam, nihil tale expectantem, ad Contemplationem infusam: & hac cessante, redeundum est Animæ ad gradum tertium, & in eo consistendum, non amplius revertendo ad secundum aut primum.

24. Quæcumque cogitationes inter Orandum accidant, etiam impuræ, quin & contra Deum & Sanctos, contra Fidem & Sacramenta; si non voluntariè foveantur, neque actu aliquo voluntatis rejiciantur, sed cum indifferentia & resignatione tolerantur, non impediunt Orationem Fidei: imò illam reddunt perfectiorem, quia Anima magis est resignata voluntati Divinæ.

25. Tametsi superveniat somnus & dormiatur, omnino tamen oratur & contemplatio fit actualiter; quia Oratio & resignatio, Resignatio & oratio, totum est idem; & quamdiu continuatur Resignatio, utique etiam Oratio continuatur.

26. Tres hæ Viæ, Purgativa, Illuminativa, & Unitiva, ineptia est maxima, quæ unquam prolata sit in ipsa Mystica, cum non sit nisi Via unica, id est, Via interna.

27. Qui desiderat & amplectitur devotionem sensibilem, is nec desiderat nec quærit Deum, sed seipsum: quique per Viam internam incedit, malè facit eam desiderando ac habere conando, sive in locis sacris sive diebus solemnibus.

28. Bonum est tædium rerum spiritualium; quia sic ab amore proprio expurgamur. 29.

29. Cùm anima interna fastidit discursus de Deo & Virtutibus, manetque frigida, non sentiendo se ad fervorem accendi, bonum signum est.

30. Quidquid sensibile in vita spiritali percipitur, illud omne abominabile est, sordidum & immundum.

31. Nemo meditativus exercet veras virtutes Internas, quales non possunt cognosci à sensibus. Perdere oportet Virtutes.

32. Nec ante nec post Communionem aliâ opus est præparatione aut gratiarum actione, (pro animabus hisce internis) quàm ut se teneant in solita Resignatione passiva; quia in hac invenitur Amor, qui supplet modo perfectiori, quàm omnes aliî virtutum actus, qui fieri possunt & fiunt in via ordinaria. Et si in hac occasione Communionis accidant motus humiliationis, petitionis aut gratiarum actionis, reprimi debent, quoties non cognoscuntur esse speciales Dei impulsus; aliter enim sunt impulsus naturæ, nondum mortuæ.

33. Malè facit Anima, quæ Viâ istâ Internâ graditur, si diebus solemnibus facere velit conatum aliquem particularem ad habendum sensum aliquem Devotionis; quia Animabus Internis omnes dies sunt pares; omnes festi: idemque est de locis sacris, cùm omnia loca his Animabus sint paria.

34. Deo gratias agere linguâ & verbis non est animarum Internarum, quarum est in silentio se tenere, non præbentes Deo impedimentum, quominus in iis operetur: & quantò ampliùs se Deo resignant, tantò magis experiuntur impotentiam dicendi, *Pater noster*.

35. Animabus hujus viæ internæ non convenit, ut faciant operationes etiam virtuosas ex propria electione & activitate; alioqui mortuæ non forent.

Nec

Nec debent facere actus amoris erga D. Virginem, Sanctos, Humanitatem Christi; quia cum hæc sint objecta sensibilia, talis est amor erga illa.

36. Nulla creatura, neque D. Virgo, nec Sancti, sedem habere debent in corde nostro; quia Deus solus vult occupare illud & possidere.

37. In occasione tentationum etiam vehementium, non debet anima facere actus explicitos virtutum oppositarum, sed tenere se in supradicto amore & resignatione.

38. Crux voluntaria mortificationum gravis est & sine fructu, ideoque omittenda.

39. Opera sanctissima, & austeritates, quas Sancti subierunt, non sufficiunt ad animam vel uno assultu liberandam.

40. B. Virgo nunquam opus aliquod externum fecit, & omnium Sanctorum fuit sanctissima: Igitur perveniri potest ad Sanctitatem sine opere externo.

41. Deus, ut nos humiliet & ad veram transformationem pertingere faciat, permittit & vult in animabus quibusdam perfectis, etiam non arreptitiis, ut dæmon operetur violentiam in earum corporibus, illasque committere faciat actus carnales, etiam in vigilia & sine mentis offuscatione, movendo illis physicè manus aliaque membra contra earum voluntatem; & idem dicendum est in ordine ad alios actus per se peccaminosos: quo casu non sunt peccatum, quia non adest consensus.

42. Potest dari casus, quo hæc violentiæ ad actus carnales existant in eodem tempore ex parte duarum personarum, id est, viri & fœminæ, & consequatur actus ex parte amborum.

43. Deus temporibus præteritis faciebat Sanctos per medium tyrannorum, hodie eos facit per medium

medium dæmonum, qui dum illis causant dictas violentias, facit, ut ii magis se vilificent & annihilent in se ipsis, seque in Deo resignent.

44. Job blasphemavit, & tamen in eo *non peccavit labiis suis*; quia id fuit per violentiam dæmonis.

45. Sanctus Paulus passus est in suo corpore tales violentias dæmonis; unde scripsit: *Non quod volo bonum, hoc ago; sed quod nolo malum, hoc facio.*

46. Hæ violentiæ sunt medium magis proportionatum ad annihilandam animam, eamque promovendam ad veram transformationem & unionem: neque alia est via; estque via facilior & securior.

47. Cum hæ violentiæ accidunt, oportet, sinamus Satanam agere, non utendo propriâ industriâ aut viribus, sed consistendo in nihilo nostro: ac tamen si accidunt pollutiones, actusque obscæni manibus procurati, atque etiam his magis insolita & peregrina, non opus est his inquietari, sed excludendi sunt scrupuli, dubia, timores, quia anima magis illuminata, robustiorque & candidior efficitur, & acquiritur sancta illa libertas. At in primis non oportet ea confiteri, sitque sanctissimè illa non confitendo, quia sic vincitur dæmon, & thesaurus quidam pacis obtinetur.

48. Satanas, qui facit tales violentias, suggerit deinde esse graves defectus ad inquietandam Animam, ut non progrediatur in via interna: unde ad tollendas illi vires præstat ea non confiteri, quia ne quicquid sunt peccata venialia.

49. Job per violentiam dæmonis faciebat pollutiones manibus suis eo ipso tempore, quo *mundas habebat ad Deum preces*. Ita interpretando in talis sensu textum quendam Cap. 16. Job.

50. David, Jeremias & multi è Prophetis sanctis
patie-

patiebantur ejusmodi violentias harum impurarum operationum externarum.

51. In Scriptura Sacra multa sunt exempla violentiarum ad actus externos peccaminosos; ut Sampsonis, qui per violentiam occidit se ipsum cum Philistæis, uxorem duxit alienigenam, fornicatus est cum Dalila meretrice; quæ aliàs erant res prohibitæ, & fuissent peccata: Item Judith, quæ mentita est Holoferni; Elisei, qui pueris maledixit: Eliæ, qui igne consumpsit duos Duces cum cohortibus Regis Achab. An autem fuerit violentia facta immediatè à Deo vel dæmonis ministerio, ut in aliis accidit animabus, in dubio relinquitur.

52. Quando hæ violentiæ, etiam impuræ, veniunt sine mentis offuscatione, tunc anima potest se unire Deo, & re ipsa semper magis unitur.

53. Ad cognoscendum in praxi, an aliqua operatio in aliis personis fuerit violentia, regula, quam ea de re habeo, non solùm est, quòd protestentur hæ animæ se non consensisse, vel quòd non possint jurare se consensisse; ac quòd videamus esse animas, quæ profectum faciunt in Via internâ: sed præsertim me dirigo lumine quodam actuali, & quod superius est cognitione humanâ ac Theologicâ, quo cognosco certò cum interna securitate, operationem ejusmodi esse violentam: & hoc lumen certus sum venire à Deo, quia mihi venit conjunctum cum securitate, quod veniat à Deo, neque mihi vel umbram dubii in contrarium relinquit; eum in modum, quo interdum accidit, ut Deus revelando rem quampiam, eodem tempore animam securam reddat, se esse, qui eam revelationem facit, neque Anima possit in contrarium dubitare.

54. Spirituales illi Viæ ordinariæ, in hora mortis se delusos & confusos inveniunt, cum omnibus passionibus in altera mundo expurgandis. 55.

55. Per hanc viam internam pervenitur, etsi cum multa tolerantia, ad expurgationem & mortificationem omnium passionum, ita, ut nihil amplius sentiatur, nihil, nihil planè, neque percipiat quis inquietudinem ullam, perinde ut corpus quoddam mortuum, neque anima se amplius in diversa transferri sinat.

56. Duæ leges & duæ voluntates, altera animæ, altera amoris proprii, durant, quamdiu amor proprius durat: unde ubi hic expurgatus & mortuus fuerit, uti fit per Viam internam, non amplius ibi sunt illæ duæ leges, neque duæ voluntates, nec ultra fit ulla subreptio, aut motus improvisus; neque aliquid porrò sentitur, ne unum quidem veniale peccatum.

57. Per contemplationem acquisitam pervenitur ad statum non peccandi amplius, seu mortaliter seu venialiter.

58. Ad ejusmodi statum pervenitur, non faciendo reflexionem ad operationes proprias, quia defectus nascuntur ex reflexione.

59. Via interna separata est à Confessione, à Confessariis & à casibus conscientiae, à Theologia & à Philosophia.

60. Animabus proVectis, quæ reflexionibus morri incipiunt, quin & eò, ut mortuæ sint, jam pertingunt, Deus nonnunquam impossibilem reddit Confessionem, ipseque supplet tantundem ipsis largiendo gratiæ præservantis, quantum reciperent ex Sacramento: ideoque his animabus non expedit eo casu Sacramentum Pcenitentiae accedere, quia non possunt.

61. Anima, cum ad mortem mysticam pertigit, non potest ultra velle aliud, quam vult Deus; quia non habet amplius voluntatem, & Deus illam ipsi ademit.

62. Per

62. Per viam Internam pervenitur ad continuè consistendum immobiliter in pace quadam imperturbabili.

63. Pervenitur etiam mediante viâ Internâ ad mortem sensuum; imò signum, quòd quis in nihilo illo consistat, id est, mortuus sit morte mysticâ, est, si sensus externi non magis jam repræsentent res sensibiles, quàm si non existerent; quandoquidem non efficiant, ut intellectus se iis applicet.

64. Theologus minùs est dispositus quàm simplex & idiota, ad hoc ut sit contemplativus: Primò, quia non habet fidem tam puram: Secundò, quia non est tam humilis: Tertiò, quia non curat perinde de sua salvatione: Quartò, quia habet caput plenum plantasmatis, speciebus, opinionibus & speculationibus; & in eum nequit verum lumen intrare.

65. Superioribus obediri debet in exteriori, & latitudo voti obedientiæ Religiosorum pertingit solummodo ad exterius: aliud est in interiori, quòd solum Deus & Director intrant.

66. Risu digna est doctrina quædam nova in Ecclesia Dei; Animam, ad interna quod attinet, gubernari debere per Episcopum; & si is idoneus non fuerit, eundem Animæ ab illo ad suum Directorem. Dico novam, quia nec Scriptura Sacra, nec Concilia, nec Canones, nec Bullæ, nec Sancti, nec Auctores unquam id dixerunt, neque dicere possunt, quia *Ecclesia non judicat de occultis*; habetque jus Anima, ut eligat, quem maluerit.

67. Dicere, opus esse, ut Internum manifestetur tribunali externo Superiorum, & esse peccatum, nisi fiat, ea est deceptio manifesta, quia *Ecclesia non judicat de occultis*; atque animabus suis damnum adferunt fraudibus hisce & fictionibus.

68. In mundo non est facultas nec Jurisdictio ad man-

mandandum, ut manifestentur litteræ directoris circa internum animæ: & idcirco monitos esse oportet, esse hunc assultum quemdam Satanæ.

Quas quidem Propositiones tanquam hæreticas, suspectas, erroneas, scandalosas, blasphemias, piarum aurium offensivas, temerarias, Christianæ Disciplinæ relaxativas & everfivas, & scandalosas respectivè, ac quæcumque super iis verbo, scripto, vel typis emissa, pariter cum voto eorundem Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium & Inquisitorum Generalium damnavimus, circumscriptimus, & abolevimus; deque eisdem & similibus omnibus & singulis posthac quoquomodo loquendi, scribendi, disputandi, easque credendi, tenendi, docendi, aut in praxim reducendi facultatem quibuscumque interdiximus; & contrafacientes omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis & officiis ipso facto perpetuè privavimus, & inhabiles ad quæcumque decrevimus, vinculoque etiam anathematis eo ipso innodavimus, à quo nisi à Nobis & à Romanis Pontificibus Successoribus nostris valeant absolvi. Præterea eodem nostro Decreto prohibuimus & damnavimus omnes Libros omniaque Opera quocumque loco & idiomate impressa, necnon omnia Manuscripta ejusdem *Michaelis de Molinos*, vetuimusque ne quis, cujuscumque gradus, conditionis, vel status, etiam speciali notâ dignus, audeat sub quovis prætextu, quolibet pariter idiomate, sive sub iisdem verbis, sive sub æqualibus aut æquipollentibus, sive absque nomine, seu ficto aut alieno nomine, ea imprimere vel imprimi facere, neque impressa seu manuscripta legere, vel apud se retinere, sed Ordinariis locorum aut hæreticæ pravitatis Inquisitoribus statim tradere & consignare teneatur sub eisdem pœnis superius infli-

ctis:

ctis : qui Ordinarii & Inquisitores statim ea igni comburant & comburi faciant.

Tandem ut prædictus *Michael de Molinos* ob hæreses, errores & turpia facta prædicta debitis pœnis in aliorum exemplum & ipsius emendationem plesteretur, lecto in eadem nostra Congregatione toto processu, & auditis dilectis filiis Consultoribus nostri Sanctæ Inquisitionis Officii, in Sacra Theologia & in Jure Pontificio Magistris, cum eorundem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium unanimi voto, dictum *Michaelem de Molinos* tanquam reum convictum & confessum respectivè, & uti hæreticum formalem, licet pœnitentem, in pœnam arcti & perpetui carceris, & ad peragendas alias pœnitentias salutares, præviâ tamen abjuratio-
ne de formali per ipsum emittendâ, servato Juris ordine damnavimus, mandantes ut die & horâ præfigendis in Ecclesia Sanctæ Mariæ supra Minervam hujus almæ Urbis, præsentibus omnibus Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, & Romanæ Curiaë nostræ Prælati, universoque populo ad id etiam per concessionem Indulgentiarum convocando, ex alto tenor Processûs, stante in suggesto eodem *Michaele de Molinos*, unâ cum sententia inde secuta legeretur. Et postquam idem *Michael de Molinos* habitu pœnitentiæ indutus prædictos errores & hæreses publicè abjurasset, dedimus facultatem Dilecto Filio nostri Sancti Officii Commissario, ut eum à censuris, quibus innodatus erat, in forma Ecclesiæ consueta absolveret : quæ omnia in executionem dictæ nostræ Ordinationis die 3. Septembris labentis solemniter adimpleta sunt.

Et licet supra narratum Decretum mandato nostro latum ad majorem Fidelium cautelam typis editum publicis locis affixum & divulgatum fuerit ;

nihil

nihilominus, ne hujus Apostolicæ damnationis memoria futuris temporibus deleri possit, utque populus Christianus Catholicâ veritate instructior per viam salutis incedere valeat, Prædecessorum nostrorum Summorum Pontificum vestigiis inhærentes, hac nostrâ perpetuò valiturâ Constitutione supradictum Decretum denuo approbamus, confirmamus, & debitæ executioni tradi mandamus; iterum supradictas Propositiones definitivè damnantes & reprobantes, Librosque & Manuscripta ejusdem *Michaelis de Molinos* prohibentes & interdicentes sub eisdem pœnis & censuris contra transgressores latis & inflictis.

Decernentes insuper præsentis Litteras semper & perpetuò validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; sicque per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, quavis auctoritate fungentes & functuros ubique judicari & definiri debere, sublatâ eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, ac irritum & inane, quidquid secus super iis à quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Volumus autem, ut præsentium transumptis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis & sigillo alicujus personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis Originalibus Litteris adhiberetur, si essent exhibitæ vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominû liceat hanc paginâ &c,

***** 2

CON-